

ALEX AHNDORIL

ZATVORÍM OČI A MODLÍM SA

Nič nie je také, ako sa zdá

ALEX
AHNDORIL

ZATVORÍM
OČI A MODLÍM SA

Preložila Jana Melichárková

Zatvorím oči a modlím sa

ALEX AHNDORIL

Zatvorím oči a modlím sa

ALEX AHNDORIL
Jag blundar och ber

Copyright © Alex Ahndoril 2024
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Translation © 2026 by Jana Melichárková
Cover art © 2026 by Emil Křížka
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0797-0

„Posádka a všetkých tristošesťdesiatdva cestujúcich zahynulo pri leteckom nešťastí v Rumunsku. Plne obsadené dopravné lietadlo z Ankary smerujúce do Hamburgu stratilo výšku tridsať minút po štarte a zrútilo sa neďaleko rokliny Bicaz v severovýchodnej časti Rumunska. Išlo o lietadlo typu Boeing 747 patriace nemeckej leteckej spoločnosti Lufthansa. MZV oznamuje, že na palube sa nachádzalo päť švédskych občanov.“

*

„Letecké nešťastie v Rumunsku zázračne prežilo švédske dievča. Podľa záchranárov, ktorí boli na mieste, ju v nedeľu ráno previezli vrtuľníkom do nemocnice v Temešvári. Údaje sa nachádza vo veľmi kritickom stave.

V nedostupnej roklíne Bicaz stále prebiehajú záchranné práce. Nádej na objavenie ďalších preživších je však minimálna.“

jeden

Julia Starková sedela oproti svojmu exmanželovi Sidneymu Mendelsonovi pri stole v reštaurácii Ekstedt v Štokholme a počas čakania na ďalší chod si odpila trochu vína.

Horiace brezové drevo v kozube s praskaním vrhalo na steny a podlahu obrazce teplého svetla.

Pred dvoma týždňami Julia vôbec prvý raz požiadala Sida, aby jej pomohol pri vyšetrovaní. Vzal si voľno v práci na norrmalmskej polícii a vydal sa s ňou do västernorrlandských lesov.

V akejsi hravej spupnosti sa s ním stavila, že prípad v Mannheime vyrieši do štyroch dní. No unáhli-la sa a urobila niekoľko veľkých prešlapov, ktorými sa strápnila.

Napriek všetkému stávkou nakoniec predsa len vyhrala.

To bol dôvod, prečo ju Sid pozval na večeru.

Julia fantazírovala o tom, že sa stane jej kolegom, dokonca partnerom v Detektívnej kancelárii

Stark, dosiaľ však nenabrala odvahy opýtať sa ho na to.

Do reštaurácie sa spolu vybrali prvý raz od rozvodu pred tromi rokmi a Julia sa snažila vychutnať si prítomnosť, v duchu si pripomínala, že nemôže žiadať nič viac. Potom sa to však predsa len stalo.

„Pomyslel by si si, že spolu znova budeme večerať?“ začula samu seba.

Sid k nej zdvihol zrak, a keď sa mu v očiach mihlo zaváhanie, okamžite olutovala otázku.

„Sem-tam,“ dodala, „teda neznamená to nič viac, no...“

„Som rád,“ odvetil a položil horúcu ruku na jej.

„Nemusíš, ak ne...“

„Ale ja chcem,“ jemne ju prerušil.

„A ešte jedna vec... ak budem znova potrebovať profesionálnu pomoc?“

„Uvidíme,“ usmial sa.

Jeho odpoveď jej vohnala slzy do očí. Chystala sa vyhrnúť niečo nepremyslené, keď jej v kabelke zacinkal mobil. Julia sa ospravedlnila, vylovila ho a prečítala si SMS správu.

„Poznáš herečku Biancu Salovú?“ vzhliadla k nemu.

„Iste, nie tak dávno som ju videl v úlohe Pucka,“ odvetil Sid. „Čo je s ňou?“

Juliinu hrud' zaliala vlna tepla. Nedokázala sa ubrániť širokému úsmevu.

„Chce si najat' Detektívnu kanceláriu Stark.“

„Povedala prečo?“

Julia prikývla.

„Píše, že ju prenasleduje jej mŕtvy snúbenec.“

„Fajn,“ zaváhal Sid. „Znie to trochu...“

„Viem.“

„Ako ozajstná paranoja... paranoidná psychóza alebo niečo také.“

„Áno, no čo ak nejde o to?“ nadhodila s jemným úsmevom.

Zmlkli, len čo vošla servírka, a tlmene jej poďakovali, keď pred nich položila podnos s údenou kambalou a cukrovým hráškom servírovaným na špirále z pomarančovej omáčky.

*

Z reštaurácie vyšli priamo do tmavej augustovej noci. Ulice sa ešte leskli po nedávnom daždi a vzduch bol príjemne svieži.

Julia držala Sida pod pazuchu ako vždy a voľnou rukou sa opierala o paličku, zatiaľ čo prechádzali cez námestie Östermalmstorg.

Zvykla vtipkovať na vlastnú adresu a tvrdiť, že vyzerá celkom dobre, kým nezafúka vietor. Vďaka Sidovi sa však cítila krásna bez ohľadu na počasie.

Mala tridsaťtri rokov, hrdzavoplavé obočie, tmavozelené oči a rovný nos. Vlasmi si zakrývala výraznú jazvu na líci, no keď jej poryv vetra náhodou sfúkol pramene z tváre, nechala to tak.

Zastali pred šnúrou áut, ktoré prechádzali po ulici Sibyllegatan.

Juliin zrak upútal muž stojaci v šere na schodoch vedúcich k cintorínu. Na tvári mal smutný úškľabok a ukazovákom akoby si po líci kreslil stekajúce slzy. Žalúdok jej zovrela úzkosť.

Potiahla Sida krížom cez ulicu, aby muža nezba-

dal, a snažila sa presvedčiť samu seba, že išlo len o prelud.

Keď mala osemnásť rokov, akýsi bulvárny novinár napísal reportáž o tom, ako luxusne si žije z odškodného a dedičstva.

V ten istý deň na sociálnych sieťach niekto uverejnil koláž z Juliiných fotografií. Na jednej smútila za svojou rodinou a na druhej, s nadpisom *O dve minúty neskôr*, sa smiala.

Internetom kolovali stovky viac či menej vyfantazírovaných variantov koláže, ale tak rýchlo, ako sa toto meme stalo virálnym, následne aj zmizlo, ako hračka, ktorá už človeka omrzela.

Julia však nezabudla, aká tenká hranica delí zlý vtíp od nenávisti a priameho prenasledovania.

Tvrdenie, že smútok vždy iba predstierala, no v skutočnosti sa zabávala a užívala si život, ju neprestávalo škrieť.

Počas tých týždňov sa stala symbolom pokrytectva. Hádzali ju do jedného vreca s politikmi hovoricami o klimatických vplyvoch, alebo s náboženskými vodcami, ktorí tvrdili, že všetci ľudia sú rovnocenní.

Aj po niekoľkých rokoch sa Julia stále vyhýbala sociálnym médiám, a keď sa náhodou zasmiala na verejnosti, zmocnil sa jej strach.

Teraz však kráčala vedľa Sida po ulici Storgatan a počúvala, ako nadšene porovnáva džezového pianistu Billa Evansa s Esbjörnorn Svenssonom. Trápnosť a mrzutosť z nej pomaly vyprchávali.

Snažila sa kráčať pomaly, aby predĺžila spoločnú chvíľu. Hlavu si oprela o jeho plece, akoby bola unavená.

„Ako sa cítiš?“ zaujímal sa Sid.

„Dobre,“ šepla.

Medzi domami sa ozývali ich kroky a jemné úder-
y paličky. V niektorom z vchodov ležali sploštené
kartónové škatule a deky.

„Dnešný večer bol skutočne príjemný,“ skonšta-
tovala.

„Súhlasím,“ odvetil Sid tlmene.

Na stĺpe pri priechode pre chodcov viselo poka-
zené koleso od bicykla, zaistené zámkou na hrubom
kábli. Na zadnej strane dopravnej značky bola ako
zvyčajne prilepená samolepka s ostrážitým srncom.

Prešli ulicou a zabočili k vode. V jednom okne stál
za čipkovými záclonami muž a pozoroval ich.

Pokojne by sa takto dokázali prechádzať celú noc,
no v tej chvíli zastali pred vchodom do Juliinho bytu
na ulici Styrmansgatan 15.

Do čela jej padol pramienok vlasov, opierajúc sa
o paličku si ho zastrčila za ucho a zdvihla tvár.

Pri pohľade do Sidových vrúcnych očí sa jej od
emócií zovrelo hrdlo.

Zaspomínala si na to, ako sa počas manželstva ob-
vykle bozkávali. Aké mal nečakane horúce a mäkké
pery a ako milovala malý pásik strniska hneď pod
jeho ústami, kde často vynechal holenie.

„Vyzeráš, akoby si si pýtala bozk, ako za starých
čias,“ usmial sa Sid.

„Prestaň,“ odvetila trochu defenzívnejšie.

„Len som myslel, že...“

„Čo?“ prerušila ho.

„Snažil som sa ti to vysvetliť... že si pamätám, ako
si zvykla nadvihnúť tvár a našpúliti ústa.“

„O čom to hovoríš?“

„Chcel som len povedať...“

„Znie to, akoby si trpel paranoidnou predstavou, lebo som...“

„Julia, prosím,“ prerušil ju. „Nepovedal som, že chceš, aby som ťa pobožkal. Len som povedal, že vyzeráš ako...“

„Dobre,“ ukončila to.

Sid zvrátil čelo a zadíval sa na ňu.

„Čo sa stalo?“

„Len chcem, aby bolo medzi nami jasno,“ odvetila a mykla plecami.

„Fajn.“

„Na druhej strane si nemyslím, že bozk od ex-manžela je čudnejší, než byť prenasledovaná mŕtvym snúbencom.“

Sid sa rozosmial, pobožkal ju na čelo, poprial jej dobrú noc a zamieril k ulici Strandvägen. Julia sa mu otočila chrbtom a stále sa usmievala, hoci jej bolo smutno.

Otvorila vchodové dvere, vyšla do polovice schodiska, nadýchla sa, v kabelke našla kľúč od dverí, zastrčila ho do zámky a raz ním otočila. Vošla dnu a zavrela sa sebou.

Zastala v šere haly a zavrela oči. Palička s buchotom spadla na podlahu, potom znova nastalo ticho.

V srdci ju zasiahla dôverne známa samota, ktorej sa nikdy tak celkom nevymanila z pazúrov. Vo svojom živote sa s ňou stretla až príliš skoro.

Akoby jej pred očami bleskol fotoaparát a osvetlil spomienku na štyri truhly. Z perspektívy videla

v kostole úplne vpredu sedieť osamelé dievča. Na kamennej podlahe v stredovej uličke ležali dve barly.

V kabelke jej náhle zazvonil telefón.

Zhodila z nôh topánky, vošla hlbšie do bytu a vyzliekla si kabát. Hodila ho na podlahu za sebou a pokračovala do kuchyne, kde hovor prijala.

„Haló?“ začula opatrný hlas. „Volám sa Bianca Salová, snažila som sa s vami skontaktovať.“

„Áno, čítala som vašu správu a mienila som vám zajtra zavolať,“ vysvetlila jej Julia a v mobile zapla funkciu nahrávania.

„Prepáčte, že vás ruším takto večer, ale...“

„To nevadí,“ odvetila Julia.

Žena vzlykla. Znelo to, akoby prešla po výzgajúcej podlahe a otvorila a zatvorila dvere. Rozčúlene dýchala, a keď pokračovala, Julia v jej hlase začula mierny nádych hystérie.

„Ja... netrúfam si ísť domov,“ priznala Bianca. „Zostala som v šatni v divadle... s priateľkou, no ona musí čoskoro odísť, neviem, čo budem robiť.“

„Môžete mi povedať, čo sa stalo?“ vyzvedala Julia a sadla si na kuchynskú stoličku.

„To vy ste vyriešili prípad porcelánových detí, však?“

„Áno.“

„Pamätám sa na to, čítala som o tom, bolo to neuveriteľné,“ uznala Bianca.

„Ďakujem.“

Žena, ktorá Biance robila v šatni spoločnosť, niečo povedala, vešiak zarinčal o kovový stojan na šaty.

„Myslíte si, že... mi môžete pomôcť?“ zaujímala sa Bianca.

„S čím vám mám pomôcť?“

„Bude to znieť šialene, no nie som blázon. Budete si mysliť, že sa nervujem pre nič, za nič, teda, keby to tak bolo, no toto je skutočné. Nie som psychicky chorá,“ vysvetľovala Bianca a prudko prehltla.

„Pokojne, máte čas,“ uistila ju Julia prívetivo.

„Myslím si, že ma niekto prenasleduje... stalker. Kiežby som mohla povedať, že prehánam, aby som vás zaujala, no je to môj ex, Nicolás.“

Bianca stíchla a Julia ju počula čosi zašepkať.

„Písali ste, že je mŕtvy,“ podotkla ticho.

„To áno... je mŕtvy,“ odvetila Bianca, akoby sa pokúšala presvedčiť samu seba.

„Prečo si myslíte, že vás prenasleduje?“

„Lebo som ho videla. V noci bol u mňa v spálni, keď som sa zobudila... Chápete, nemôžem ísť domov.“

„Ste si istá, že to nebol iba sen?“

„Chápem, ako to znie, no vzal si manžetové gombíky, ležali v miske na mojom bielizníku,“ upresnila.

„Báli ste sa, že vám niečo urobí?“

„Možno to nezníe až tak nebezpečne,“ odvetila Bianca a rozochvene sa nadýchla. „No stalo sa ešte niečo. Skôr než si tie gombíky vzal, prešiel si prstom po krku, veď viete, akoby naznačoval podrezanie.“

„Myslíte, že sa vám vyhrážal smrťou?“

„Nechcem na to ani pomyslieť. Neviem si to dať dokopy,“ dodala.

„Aký by mal Nicolás motív na vaše prenasledovanie?“ vyzvedala Julia.

„Neviem, no... pohla som sa v živote ďalej. Mala som nové vzťahy.“

„Kde bývate?“

„Pri námestí Nytorget, ale domov ísť nemôžem a ani ostať v divadle. Myslím, že bol aj tu, v mojej šatni, vo štvrtok... niekto mi podpálil šaty. Keď som sa po predstavení prezliekala, zacítila som zápach a vtedy som zbadala oheň.“

„Ako sa volá vaša priateľka, ktorá je teraz s vami v divadle?“ spýtala sa Julia.

„Regina.“

„Môžete prespať u nej?“

„Nie, dnes večer to nejde,“ odmietla Bianca.

Julia v pozadí začula ženin prívetivý hlas.

„Fajn, pôjde to,“ Bianca sa pustila do vysvetľovania. „Keby sme hneď vyrazili, stihla by ma odviezť domov. Môžem počkať v obchode 7-Eleven krížom cez námestie, ak by ste prišli a preverili, či Nicolás nie je v mojom byte. Inak vážne neviem, čo urobiť.“

dva

Julia Starková vystúpila z taxíka na námestí Nytorget, oprela sa o paličku a zahľadela sa na obchod 7-Eleven. Cez zahmlený výklad zazrela pri skromnom kaviarenskom stolíku ženu s blond vlasmi a so zvráskaveným čelom.

Z ulice ju mohol vidieť ktokoľvek. Tvár mala sklonenú a ponorenú v bledom svetle telefónu, pohyby prstov monotónne a na stole pred sebou plechovku Coca-Coly.

Julia si v duchu zrekapitulovala ich nedávny rozhovor.

Bianca sa zobudila uprostred noci a v tmavej spálni zbadala, ako sa nad ňou skláňa jej mŕtvy snúbenec. Predtým než si palcom významne prešiel po hrdle, si z bielizníka vzal svoje manžetové gombíky a zmizol.

Juliiinou prvoradou úlohou bolo zastaviť ho, skôr než zájde príďaleko. Nesmie sa nechať zmiast' faktom, že Biancin snúbenec je mŕtvy, hoci pravdepo-

dobne bude musieť preskúmať aj to, aby odhalila pravdu.

Julia vošla do obchodu, vykročila po špinavej podlahe a zastala pred ženou za stolom.

„Bianca?“

Na zlomok sekundy v Bianciných veľkých svetlohnedých očiach prebleskol strach, potom pochočila, o čo ide.

„Ďakujem, že ste prišli,“ povedala a vstala.

Keď zbadala dlhú jazvu na Juliinej tvári, neodvrátila inštinktívne zrak ako väčšina ľudí. Namiesto toho ju so záujmom chvíľu pozorovala a potom na pozdrav vystrela ruku.

„Nepodám vám ju,“ vlúdne vysvetlila Julia.

„Fajn,“ súhlasila Bianca a spustila vystretú ruku, akoby ju to vôbec neprekvapilo.

Bianca Salová mala pomerne okrúhlu symetrickú tvár a oči posadené ďaleko od seba. Jej výrazne krojené ústa akoby sa aj v pokoji stále usmievali, len na krok od smiechu.

Vynikala krásou, no v skutočnosti v sebe mala aj niečo neprikrášené a neuhladené.

„Nikdy predtým som sa nestretla s ozajstnou detektívkou,“ povedala Bianca obdivne.

„Tadá,“ usmiala sa Julia.

„Čo bude teraz?“

„Začneme tým, že sa poobzerám vo vašom byte. Potom sa porozprávame, čo pre vás môžem urobiť.“

„Už teraz som trochu pokojnejšia,“ priznala Bianca, vypila posledný hlt nealka a plechovku nechala na stole.

Mlčky kráčali k domu zo začiatku dvadsiateho storočia so žltou poréznou omietkou, s arkierovými oknami a bielymi okennými rámami. Bianca vyfukala kód a brána z lakovaného duba sa automaticky otvorila.

Vo výťahu sa Julia pritísila chrbtom k vnútornej stene, aby cestou nahor neriskovala náhodný dotyk.

„Počkáte vonku, ja zatiaľ prehľadám byt,“ oznámila Bianca.

Zacítila jemný poryv jej parfumu, niečo vzdušné ako zmes irisu, geránia a možno orgovánu v srdci vône.

„Začína sa ma zmocňovať nervozita,“ priznala Bianca.

„Z čoho?“

„Že bude vnútri.“

„Nemyslím si, že tam je.“

„No čo ak áno?“

„Tak to bude môj doteraz najrýchlejšie vyriešený prípad,“ usmiala sa Julia.

„Ale vážne,“ nedala sa Bianca.

„V kabelke mám slzný sprej,“ klamala Julia.

„Fajn.“

Výzgajúca mašinéria stíchla na štvrtom poschodí a Bianca otvorila výťahové dvere. Žiarovka v okrúhlom sklenenom tienidle na stropе nepokojne zablikala.

„Vyjdite kúsok po schodisku,“ prikázala Julia.

„Budete musieť zniesť trochu neporiadku,“ ospravedlňovala sa Bianca prehľadávajúc kabelku.

„Videla som aj horšie,“ odvetila Julia sebaisto.

„Dobre,“ usmiala sa Bianca a vložila Julii do ruky červené kožené puzdro na kľúče.

„Chodte na schodisko.“

Julia zasunula kľúč do zámky, otočila ním, stlačila kľučku a otvorila vchodové dvere. Z prítmnia zavalnul teplý vzduch nasýtený vôňou parfumovaných mydiel a rezaných kvetov.

Julia vošla do haly, rozsvietila lampu, oprela sa o paličku a načúvala. Vedľa preplneného stojana na topánky stála igelitová taška s prázdnyimi fľašami od vína. Pozdĺž okrajov zrkadla boli do rámu zastrkané fotografie Biancy a jej priateľov.

Z iného bytu náhle zaznel psí štekot, po chvíli však zavládlo úplné ticho.

Julia nahliadla do skrine, paličkou odstrčila visiace kabáty, potom vošla do kúpeľne kompletne obloženej obkladačkami. Za sprchovým závesom s modrými bodkami stála hlboká smaltovaná vaňa so stopami hrdze pod kvapkajúcou zmiešavacou batériou. Komoda bola plná šminiek a čistiacich výrobkov, zrkadlo zafľkané zubnou pastou. Na podlahe ležali čierne nohavičky so slipovou vložkou.

Vrátila sa do haly, pozrela na vchodové dvere a zbadala, že nemajú ani bezpečnostnú retiazku, ani priezor. Zo schodiska začula Biancin hlas. S niekým telefonovala a žartovala o vlastnej hystérii.

Julia popri sklenených dverách pokračovala do útulne pôsobiacej izby s okrúhlym arkierovým oknom a s rožnými oknami. V jednom rohu lakovanej palubovej podlahy sa nachádzala na bielo namalovaná betónová doska, kde voľakedy stála kachľová pec.

Všade sa vršili knihy a scenáre – opreté o steny, na televíznom stolíku a pod preplnenými knižnicami.

V radoch na stene viseli v skle zarámované divadelné plagáty s Bianciným menom: Čajka, Nora a Slečna Júlia.

Vysedené sedačky sa topili v množstve vankúšov a diek.

Na konferenčnom stolíku, na hromadách kníh a na čiernom školskom piane stáli misky so starými olivovými kôstkami a škrupinami z pistáciových orieškov, kávové šálky, vínové poháre a hrnčeky so suchými čajovými vrecúškami.

Na okrúhlom stolíku ležali opotrebované tarotové karty, tri karty v rade, dve obrázkom nahor: veľkňažka a koleso šťastia.

Julia vkročila hlbšie do miestnosti, pozrela sa za sedačku a odhrnula závesy na štyroch arkierových oknách. Pokračovala do úzkej kuchyne. Na kockovanej utierke na kuchynskej linke pri starom plynovom sporáku stál veľký hrniec z tepanej medi prevrátený hore nohami. Na sklápacom stole ležal napoly zjedený plátok opečeného bieleho toastu s uhorkou. Vedľa vázy s kyticou povädnutých ruží zbadala filmový scenár.

Julia premýšľala o večeri so Sidom. Nedonútila sa priamo si s ním pohovoriť o budúcnosti. Musí nabráť odvalu a opýtať sa ho, či by chcel pracovať ako súkromný detektív na plný úväzok, možno sa stať partnerom v agentúre. Jej snom bolo deliť sa s ním o kanceláriu, každodenne sedieť oproti nemu, piť rannú kávu, preberať stratégie, obedovať spolu a pracovať neskoro do večera.

Minulý týždeň sa unáhnila a kúpila mu starožitný písací stôl, ale cítila sa hlúpo, a tak ho dala do skladu.